

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΚΗΔΕΙΑΣ ΖΑΪΜΗ.

Τὸν νεκρὸν ἐκύκλου ἄπειρος κόσμος. Ἐπὶ τῶν δένδρων εἶχον ἀναρριχηθῆ ἑκατοντάδες παῖδων καὶ ὡς **πέθοι**κοι ἐπερίπαιζον τοὺς νεκροπομπούς! Ἐβθραυον κλώνους καὶ τοὺς ἐσφενδύονζον κατ' ἀλλήλων. Εἰς τοῦτων κατέπεσεν ἐπὶ τῶν παρασῆμων τοῦ Δεληγιάννη.

* *

Τοῦ Δεληγιάννη ἐν ἀπόσπασμα λέξεων ἀληθῶς ἀκροβολιστικῶν, ἀφοῦ ἐκάστη τούτων ἀποτελεῖ μῆκος σιδηροδρομικῆς γραμμῆς δύο ὥρων :

— Καὶ τῆς πολιτειολογικῆς Γορτυνιοφροσύνης τοῦ ἀνδρός, ἐν κρισιμωτάταις περιστάσεσιν ἐν αἷς κατεδείξατο αὐταπαρνητικὴν διαγωγιμότητα καὶ τὴν γονιμότητα τῆς πνευματεολογικῆς σπουδαιότητος ἧς ἡ εὐβουλία ἡ ὀρθοφρονησιακὴ ἐγκατεπενήργησαν εἰς τὴν εὐδοσίαν τῶν κοινωφελημωτάτων ἀρχῶν! . .

* *

Καὶ ὁ Σταματιάδης; Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν πρόχειρα ὀλίγα **πα βουν καὶ ζῶ νῆ** διὰ νὰ χρωματίσω τὸ μουσικὸν ὕψος μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Λυκαβητοῦ καὶ τὸ μουσικὸν βάθος μέχρι τοῦ πυθμένος ἀρτεσιανοῦ φρέατος τῆς φωνῆς τοῦ ἱεροκήρυκος καὶ ὅταν χαμογελῶν, καὶ κεντώμενος ὑπὸ τοῦ πρῶθυπουργοῦ διὰ νὰ τελειώσῃ ὡς οἶόν τε τάχιον, κατέληξε εἰς τὸ:

Θρασύβουλε Ζαῖμη
αἰωνία σου ἡμνήμη,

τί μαγγανοπήγαδον φρικτὸν ἐτάραξε τὸν ὕπνον τῶν κεκοιμημένων!

* *

Ὁ Παράσχος συνέκλινε καὶ ἐνόησα τοῦτο, ὅχι τόσο ἐκ τῶν δακρύων ἅτινα ἔχυνον οἱ κροκόδειλοι πολιτικοί

μας πρὸ τοῦ θύματος, ὅσον ἐκ τῆς ἡσυχίας τῶν ἐπὶ τῶν δένδρων κατεσκηνωμένων **οὔραγοτάγκων**.

* *

Ἐὰν ὠμίλουν ἐγὼ πρὸ τοῦ Θρασυβούλου Ζαῖμη θὰ ἤρχιζον ὧδε πῶς :

Μὲ τὸ **πρωτόκολλον** δι' οὗ πολλάκις ἐσαβάνωσαν τὴν ζωὴν σου, στεφανόνουσι σήμερον τὸν θάνατόν σου, πτωχὲ Ζαῖμη! . . .

* *

Ὁ νεκρὸς ἔμεινε ἀταφος δύο ὅλας ἡμέρας χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὰς ἀλλοιώσεις νεκροῦ πτώματος. Μὴ ἀνέμενε ἄρα ν' ἀκούσῃ τοὺς ψευδεῖς τῶν συναδέλφων του λόγους, ἢ νὰ ἴδῃ τὴν ἀληθῆ τοῦ ἔθνους ὁδὸν;

ΕΙΣ ΤΙΝΑΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ.

Ἀπ' τῆ σαπίλα βγαίνουν μανιτάρια
καί, καθὼς λέν, καλὰ καμμιὰ φορά,
βατράχια ἀπὸ τὰ πράσσινά νερά
κι' ἀπ' τὸ σωρὸ τῆς κοπριάς χορτάρια.
Γιατὶ κ' ἡ κάθε βρώμα ἔχει τὸν καρπὸ τῆς
κάτι πρὸ 'λίγο βρώμ' ἀπ' τὸ γονεῖό τῆς.

Μόν' ἓνα μᾶς χαλαεῖ αὐτὸν τὸ νόμο:
πῶς ἀπ' τῆ λάσπη ἐκεῖ τοῦ Γαλατᾶ
ἔγῃκαν πρὸ λάσπη ὄντα ἀπὸ . . . αὐτά,
ποῦ ἂν τὰ ἴδῃς καθὼς περνᾷς 'ς τὸ δρόμο,
βρίζεις θεοὺς, γκοβέρνο καὶ Ἀτυνομία,
καὶ χίλια βλαστημᾷς καὶ φτύνεις μία.

Γκρῆ-γκρῆ.

δελεῆς μου. Ἐχέτε ὁλόκληρον ἡμέραν νὰ σκεφθῆτε. Δι' ἐμὲ αἱ ὥραι αὗται θὰ ἦνε ὥραι ἀγωνίας. Ἀλλ' ἐγὼ ἐσκέφθην ἤδη, καὶ . . . περιμένα.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Ἑρνέστος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

— Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἤρχισε νὰ γίνεταί σοβαρὰ—εἶπεν ὁ Μαρκήσιος τρίβων τὰς χεῖράς του—αὕτη ἡ οἰκογένεια κατήντησε φορτικὴ!

XI

Αὕτη ἦτο ἡ ἱστορία τῆς ἡμέρας, δηλαδὴ τοῦ πτωχοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν δὲν θὰ ζητήσωμεν πλέον τὸν Μαρκήσιον εἰς τὸν οἶκον τῆς κ. Βερνῶν, οὔτε ἐν μέσῳ τῶν στενῶν ὁδῶν, περιεσταλμένον ἄνευ γνωρίμων καὶ φίλων, ἀλλ' εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἀριστοκρατίας παρὰ τὰ Ἡλύσια πεδία. Θὰ συναντήσωμεν αὐτὸν, ὑπερηφάνως ὀχρούμενον ἐντὸς διττοῦ ἀμάξης, μὲ τὸ μέλαν ἐνδυμα, μυροειδῆ καὶ ἀπασπράπτοτα. Πότε λοιπὸν—θὰ ἐρωτήσῃ ὁ ἀναγνώστης—ἔφερε προσωπίδα καὶ πότε ἦτο μετημφισμένος, τὴν ἡμέραν ἢ τὴν νύκτα; Ὁ Μαρκήσιος ἔφερε πάντοτε προσωπίδα. Ἀλλ' ἡ προσωπίς τῆς νυκτὸς ἦτο διάφορος ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Καὶ μόνον ἴσως ἐνώπιον τοῦ Κόμητος τοῦ Σαῖν-Μὼρ παρουσιαζέτο ἄνευ προσωπίδος. Ὁ Μαρκήσιος ἦτο ὑποκριτὴς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ὑποκρινός

μενος δύο πρόσωπα ἐξ ὑπαμοιβῆς. Τόσον δὲ εἶχε συνηθίσει ὥστε ἐνεσαρκώθη καὶ τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα καὶ ἐλησμονῆσεν ἑαυτὸν, ἐλησμονῆσεν τὸ ἀληθές Ἐγὼ του. Διὰ τοῦτο δὲ ἐπεσκέπτετο τὸν Ἀμεδαῖον διὰ νὰ τῷ ὑπενθυμίξῃ ἐκεῖνος τίς εἶναι.

Ἦτο ἡ ἕκτη ὥρα τῆς ἐσπέρας ὁπότε ὁ ἡμέτερος Μαρκήσιος ἄρτι ἀπὸ τοῦ κουρείου ἐξελθὼν καὶ μέλαιναν στολὴν φέρων, ὑποπρασίνοισι χειρίδας καὶ ἀνθοδέσμην καμελιῶν εἰς τὰς χεῖρας, ἵστατο εἰς τὰς θύρας τοῦ Café Riche ἐπιβιβαζόμενος ἐντὸς ὥρας ἀγγλικῆς ἀμάξης.

— 34 ὁδὸς Βαλζάκ—εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ὅστις ἐκνύπησε τότε τοὺς τοὺς ἵππους καὶ ἔφερεν αὐτὸν διὰ τῶν Ἡλυσίων πεδίων εἰς τὸν ὁδὸν Βαλζάκ, πρὸ τῆς θύρας ὠραίου μεγάρου.

Μόλις ἔστη ἡ ἀμαξία καὶ ἀμέσως ἡ θύρα ἠνοίγει καὶ ὑπνέτης ἐν στολῇ ἐσπευσε νὰ ἀνοίξῃ ἐκείνην τῆς ἀμάξης.

— Μήπως ἤργησα;—ἠρώτησεν ὁ Μαρκήσιος.

— Ὅχι.—ἀπήντησεν ὁ ὑπνέτης—ὁ κύριος Δελερβὼ ἀναμένει τὸν κύριον Μαρκήσιον εἰς τὴν αἰθούσαν ἐπάνω.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Εἰνός.